

Palubní deník

Tak tu sedíme zčásti předurčení k výhledům na další kusy budov a nezaplavených míst. Zorná pole jsou nastavena tak, že vždy vidíme jen části konstrukcí a zbytek případně neurčitým modrošedým nebo nazelenalým pruhům nebe, které se až při západu slunce šikují do srozumitelnějšího obrazce...

Sedíme na palubě a díváme se ven. Šero. Ze dna vržou plechy vraků. Dole pod vodou leží staré továrny, válcovny, koksovny, těžní věže a doly, zatopené chodby, tuny suti. Geomorfologické podloží je plné uhlí dávno zetlelých stromů a zvířat. V místech, kde kdysi nebylo nic, pak budovy a teď tu jsou opět jen obrovské masy vody.

Větší kusy země poznáte hned napoprvé, budí zdání přístavu, ale jsou to nakonec jen útesy šrotu. Přirazit ke břehu by bylo nerozumné, ale popravdě rozum v navigaci neužijete, intuice vede k bledé čáře na obzoru, tam se snad zbavíte dojmu, že tu budete věčně kličkovat mezi těmito jako-ostrovy. Než se zas rozhlédnete po roztroušené pláni vody a betonu.

Moře, dá-li se téhle nepravidelné pláni vody a zbytků pevniny tak říkat, je klidné a líné. Přes den převládá chladné a mlžné světlo, je to nepřirozená směs modrozelené a šedé. Přímý sluneční svit trvá krátce. Míjíme samostatné vršky budov i místa, kde by šlo rozpoznat větší osídlení.

Večer se někdy tak pěkně rozzáří slunce, že na to zůstáváme dlouho civět, dokavad úplně nezmizí ve světelné díře. Obloha žhne a kdyby ten žár vysušil všechnu vodu, zůstali bychom trčet na vršku nějakého domu. Je jich všude plno a zdálky kolikrát není jasné, jestli jsou to domy či lodě.

Paneláky vždycky zůstanou na svém místě, i když mezitím vy klidně desetkrát změníte stanoviště. Navíc mají ten dar, že k večeru se promíchají odrazy okenních tabulí se zbytky slunce a vypadají, jako by v nich zevnitř naboptnal soukromý požár...

Ve tmě kolikrát nejdou poznat tvary a jen několik slabých zářivých bodů ukazuje, že se dosavadní den smrskl na nulu a i ta se vymaže, jako když rozlitý inkoust zalije všechnu bělobu papíru.

Pak se za tmy ještě k tomu rožne oheň vždycky na tom samém místě a kýve se ve větru, že je kolikrát nepochopitelné, že kolem něho nic nevzplane... Kostely a věže taky trčí k nebi, jako by to byly majáky, ale chybí jim v ty podvečery zapálená signální světla, tak se rozplynou do obrysů hor, na jejichž pozadí se snaží vyniknout, ale ony je sežerou i se svou vzdušnou vzdáleností.

Antény na vrcholech budov bezpochyby mají nějaký účel, ale veškeré pokusy o navázání spojení s těmi vraky skončily neúspěšně. Šum, praskání, ruch, hluchá místa...nic co by připomínalo zvuk či hlas...

Slabé červené světlo na přídí rozpoznatelné ze sta metrů. Pravděpodobně bez posádky. Po čase necháváme tyto objekty zase odplout, ale oživují nám alespoň monotónnost zamračených odpolední...

Díry a čáry v nebi poukazují na letecké spoje, které se vzdor situaci na vodě stále komplikují a křížují k dokonalosti...

Konstrukce hlavní věže je zřetelná za jakéhokoli počasí. Měď na ní zelená a mám podezření, že i její vysílač je mimo provoz...

Zcela čisté a jasné výhledy na západ slunce a na kusy budov jsou zcela ojedinělé...

Dle instrukcí jsme zmapovali i jiná místa. Jejich podobnost s krajinou, kde se nalézáme je zarážející. Dle popisů je ale na těchto místech stále les a horské klima. Nicméně objekty nad hladinou mají stejné tvarosloví...